

Lính Lô Hổ hay Hổ Lô

Bài viết coi như kể chuyện, chân thật, chỉ có bớt mà không thêm. Có thể thời gian đã quên đi nhiều. Nói về huyền thoại của Lô Hổ trong hiểu biết của một người Lính “trơn”, sẽ mất lòng “ai đó”, nhưng sự thật phải công nhận thôi. Có tức, có ứa Gan, thì ráng chịu. Làm gì được nhau.

Đáng lý ra thì không viết. Nhưng mấy thằng bạn học chưa đi Lính bao giờ, chúng nó học giỏi, nhiều chữ. Đứa thì muốn làm Thuyền Trưởng, đứa thì làm Bác Sĩ, đứa thì là Kỹ Sư, đứa thì làm Tổng Giám Đốc công ty này, công ty nọ. Nay thấy tôi “cọp đã rụng hết răng” nên xem thường, gọi tôi là bị Cọp nó Lô. Buồn lắm... Nhưng thực tế là vậy. Già rồi, có muốn chửi, nhưng cũng không có sức.

Lô Hổ có cái tên lâu năm từ những năm tháng ở Huế, ở Đà Nẵng. Dân ngoài đó gọi những người lính không có số quân. Họ không phải là Lính của VNCH, họ là những người Lính do Mỹ tuyển mộ, thuê mướn. Người Mỹ chỉ huy, huấn luyện, trả lương. Từ Biệt Kích canh gác doanh trại, cho đến những Biệt kích nhảy vào rừng. Nhưng vì đất là đất của VNCH, cho nên các căn cứ này đều có những sĩ quan, binh sĩ của VNCH hợp tác. Cái chính là giấy phép. Vì Mỹ cấp giấy phép đâu có được. Ra đường vẫn có thể bị bắt và đưa đi Quân Dịch. Toán Trưởng Mỹ đưa danh sách người cần đi phép. Phía VNCH ký cho hợp thức hóa. Còn nhiều nguyên nhân khác, nhưng chỉ nói một khía cạnh của vấn đề.

Những Biệt Kích này được Mỹ trả lương cao, thậm chí còn cao hơn sĩ quan VNCH, lại không có “quân phong, quân kỷ”, nên không mấy được phía mấy vị VNCH có cảm tình. Thí dụ: Biệt kích không được quyền đội Nón Đỏ, chỉ được đội nón Bo Vành. Các sĩ quan khi có gì không bằng lòng, không thể phạt hay lấy uy. Giận quá, gọi đó là những “*thằng Biệt Kích*” cho xong chuyện. Mãi cho đến năm 1972, Mỹ về nước, Biệt Kích giải tán. Những Biệt Kích không số quân được đưa đi làm thủ tục giấy chuyển thành Lính VNCH, có số quân. Cấp bậc hầu hết là Binh nhì. Cũng chẳng cần phải qua 3 tháng quân trường, nên chào kính cũng “trót quớt”. Nên ngay cả sau này, chuyện “chào kính”, các vị sĩ quan không thèm “chấp” với những người Lính có gốc từ Biệt Kích chuyển qua.

Có một lần, tôi về BCH/Sở Liên Lạc. Tôi đi ngược chiều với Thiếu tá Riêng Trưởng Phòng 1. Ông gốc Dù, tính kỷ luật cao độ. Tôi tỉnh bơ đi ngang không chào. Ông quay người lại:

– Anh kia, sao gặp tôi không chào, cấp bậc gì, tên gì?

– Dạ, Biệt Kích Thiếu tá.

Ông quay lưng bỏ đi mà không nói thêm câu nào. Nói chung, Nha Kỹ Thuật không tuyển Lính mà 100% đều lấy từ quân trường Sĩ Quan và Hạ Sĩ Quan. Lính thì chỉ còn sót nhờ thời Biệt Kích chuyển qua. Tôi cố giải thích như thế là chữ Biệt Kích từ đầu đến cuối, ở trong đơn vị để ám chỉ NKT những người Lính có cấp bậc thấp nhất, ít chữ nhất, vô kỷ luật nhiều nhất. Cũng có một số Lính chuyển về NKT từ Lực Lượng Đặc Biệt, con số này không nhiều.

Đến thời của tôi. Học hỏi từ những đàn anh Biệt kích như Nguyễn Văn Châu (Châu Lác) Nguyễn Văn Nhỏ, Võ Văn Thành Long, Ngô Quý Hồng, Nguyễn Mạnh Cường, v.v. Chúng tôi thương mến nhau, giúp đỡ nhau vì Biệt Kích mỗi ngày một hiếm đi. Ai đào ngũ thì không biết, chứ đám Biệt Kích chúng tôi không đào ngũ. Có nhiều nguyên nhân, không phải là vì Biệt Kích là anh hùng, Biệt Kích được các quân binh chủng khác nể trọng... mà là vì:

1. Tháng nào, chúng tôi cũng có ít nhất 2 lần về phép Sài Gòn. Cứ sau 1 lần xâm nhập 6 ngày 5 đêm là có 3 ngày phép. Một tháng chúng tôi có 2 lần đi hành quân. Giống như vừa nói chuyện với Toán Trưởng Phong Tay Sáng hôm tuần trước. Riết rồi đi phép về Sài Gòn mà không có tiền xe. Trong khi các Quân Binh Chủng khác cả năm không thể có phép về thăm nhà, vì nhu cầu chiến trường.

2. Đi hành quân xong, về căn cứ xuất phát, lúc nào cũng sạch sẽ. Ngủ giường nệm, quần áo ủi hồ, chẳng phải canh gác làm gì cả. Cứ như đang ở nhà.

3. Rất khó chết. Dù rằng mục tiêu lúc nào cũng nguy hiểm. Chỉ vài người chui rúc trong mật khu địch có hàng trăm, hàng ngàn bộ đội. Nhưng vì nhiệm vụ là lấy tin tức, chụp hình, nặng quá thì bắt tù binh, chứ không phải là dân đánh nhau. Xui lắm, tao ngộ chiến, chạy nhanh chạy giỏi thì vẫn giữ được mạng. Có người đàn anh tên là Mỹ Mù nói chuyện với các quân binh chủng khác rằng “*Nếu nói đến đánh nhau, chúng tôi đánh còn thua mấy anh Địa Phương Quân*”. Đúng thật như thế. Lôi Hồ “*Tam thập lục kế. Vi Tẩu là thượng sách.*”

Đó là nguyên nhân tôi mê Lôi Hồ.

Qua Mỹ, mấy ông Nha Kỹ Thuật “nỏ không cần hà tiện”. Nỏ không cần biết các Quân Binh Chủng có buồn hay không. Nỏ nước miếng bị gió thổi ngược bắn ngược trở lại miệng mình. Tưởng giảm tốc độ, nhưng không, nỏ còn bạo hơn nữa. Mới tuần Đại Hội NKT, có anh khác binh chủng hỏi anh Chung Tử Ngọc “*Ngày xưa, mấy anh trước khi đi hành quân đều lãnh tiền tử huyệt hả?*”. Chung Tử Ngọc phải đính chính là “*làm gì có*

chuyện đó.” Không nổ thì sao có câu hỏi vậy. Hay “tụi tôi là bay ra Hạm Đội 7 thế này, thế nọ.” Mấy Ba ơi, ra Hạm Đội 7 làm gì? Bộ ngắm Cá heo hả? Mắc cỡ quá chừng chừng. Tui độn thổ cũng không kịp khi mấy Ba nổ còn hơn pháo 130ly.

Còn cái đám Biệt Kích ngày xưa bị khó dễ, bị xem thường. Không biết tại sao, bây giờ mấy quan lại lấy, lại tự xưng là Biệt Kích Trung úy Nguyễn văn D... Sao kỳ dzậy? Cái từ Biệt Kích là của những thằng Lính thiếu quân phong, quân kỷ, của những thằng không số quân mới được xài. Sao bây giờ lại... mượn vậy? Hãy trả lại cho chúng tôi 2 chữ này.

Biệt Kích là chữ của những thằng không có số quân, không cấp bậc. Mong lắm thay.

Sơn Cao – CVA NK: 66-73

